

1 אשה שאמרה לבעלה קונם שאני עושה לפיך – באיסור נדר יהיו
2 מעשי ידי שלא יהנה פיך מהם, אין הבעל צריך להפריש את הנדר,
3 כיון שנדר זה אינו חל כלל, שהרי האשה משועבדת לבעלה
4 למלאכה ומעשה ידיה שלו, ואינה יכולה לאוסרם עליו, שהרי אין
5 אדם אוסר דבר שאינו שלו על חבירו, וסובר תנא קמא שאפילו
6 אם דחקה את עצמה ועשתה מלאכה יותר מהשיעור שחייבה
7 חכמים לעשות, שייכת העדפה זו לבעלה, ואינה יכולה לאוסרה
8 עליו. רבי עקיבא חולק ואומר, יפה הבעל את נדר אשתו, ואף
9 שמעשה ידיה שייכים לבעל ואינה יכולה לאוסרם עליו, יש לחוש
10 שפא תעדיף עליו – תוסיף על שיעור המלאכה יותר מן הראוי לו
11 – יותר מהשיעור שחייבה חכמים לעשות, וסובר רבי עקיבא
12 שאם דחקה עצמה והעדיפה, העדפה זו שייכת לה, והיא יכולה
13 לאוסרה על בעלה בקונם, ואם לא יפר לה יאסר הבעל באותה
14 העדפה. ועל כל פנים מבואר בדברי רבי עקיבא, שאף שבשעת
15 נדרה אין אותה העדפה קיימת בעולם יכולה האשה לאוסרה על
16 בעלה, ומוכח שרבי עקיבא סובר שאדם מקנה דבר שלא בא
17 לעולם, ואם כן לא יתכן שהמשנה בקדושין האומרת שאין אדם
18 יכול לקדש יבמה לאחר שיהלוח לה היבם סוברת כרבי עקיבא,
19 שהרי לדבריו צריכים לחול הקדושין לאחר זמן, אף שעתה אינם
20 יכולים לחול.
21 מתרצת הגמרא: אין ראייה מהמשנה בנדרים שרבי עקיבא סובר
22 שאדם מקדיש דבר שלא בא לעולם, דהא איתמר גלה – הרי
23 נאמרה מימרא זו על המשנה, אמר רב הונא בריה דרב יהושע,
24 משנה זו עוסקת באשה האומרת לבעלה יקדשו ידי לעושיהם – למי
25 שעשאתם, שהוא הקדוש ברוך הוא, וקונם בלשון זו הוא על דבר
26 שבא לעולם, וידים איתנהו בעלמא – שהרי הידים עצמן קיימות
27 בעולם באותה שעה, וזל עליהן הקונם לאסור את הנאת בעלה
28 מהן, וממילא נאסר בכל מה שתעשה בידיה. ואמנם אותו שיעור
29 של מעשה ידיים שחייבה חכמים לעשות אינו נאסר על בעלה,
30 כיון שלגבי זה היא משועבדת לו שיעבוד גמור, ואינה יכולה
31 לאסור זאת עליו, אך אותה העדפה שאינה חייבת בה, נאסרת
32 עליו. ונמצא שאין ראייה ממשנה זו שרבי עקיבא סובר שאדם יכול
33 להקדיש דבר שלא בא לעולם, ואין קושיא על דברי ריש לקיש
34 שהעמיד בשית רבי עקיבא את המשנה בקדושין, האומרת
35 שהמקדש יבמה לאחר שתלוחץ אינה מקודשת.
36 הגמרא מביאה שיש שיטה החולקת על רב הונא בריה דרב
37 יהושע, האומר שלדעת רבי עקיבא אין אדם מקנה דבר שלא בא
38 לעולם. אומרת הגמרא: ופליגא – ורב הונא בריה דרב יהושע חולק
39 על דבריו דרב נחמן בר יצחק, דאמר רב נחמן בר יצחק, שכל אותם
40 אמוראים ותנאים שיובאו להלן הם תלמידיו ותלמידי תלמידיו
41 של רבי עקיבא, וסובר כמותו בענין זה, רב הונא בר, ורב כרבי
42 ינאי, ורבי ינאי כרבי חייא, ורבי חייא כרבי, ורב כרבי מאיר, ורב
43 מאיר כרבי אליעזר בן יצחק, ורבי אליעזר בן יצחק כרבי עקיבא,
44 דאמר שאדם מקנה דבר שלא בא לעולם. ולפי זה מה שאמר רבי
45 עקיבא במשנה בנדרים שצריך הבעל להפריש את נדר אשתו מחמת
46 שאם תעדיף במעשה ידיה יותר מכפי חיובה יחול הקדש על מעשי
47 ידיה, היינו אף אם הקדישה את מעשה ידיה עצמם, ואף שאינם
48 בעולם עתה, כיון שאדם מקדיש דבר שלא בא לעולם.
49 הגמרא מבארת עתה היכן מצינו שכל אותם חכמים שמנה רב
50 נחמן בר יצחק סוברים שאדם מקנה דבר שלא בא לעולם. מבררת
51 הגמרא: רב הונא, מאי היא – היכן מצאנו שהוא סובר כן. מבארת
52 הגמרא: דאיתמר – שנאמרה מימרא זו בבית המדרש, המוכר

פירות דקל לחברו בימות הגשמים, כשעדיין העץ לא הוציא את
פירותיו, נחלקו אמוראים בדיו, אמר רב הונא, עד שלא באו
הפירות לעולם, והיינו לפני חודש ניסן שהוא הזמן שפירות הדקל
יוצאים, יכול כל אחד מהם לחזור בו מהמכירה, שכל זמן שאין
הפירות קיימים לא חלה המכירה לגמרי. אך משבאו הפירות
לעולם, והיינו לאחר חודש ניסן, אין אחד מהם יכול לחזור בו,
משום שכבר חלה המכירה על הפירות בשעה שבאו לעולם, והם
שייכים ללוקח. ורב נחמן אמר, כשם שלפני שבאו הפירות לעולם
היו שניהם יכולים לחזור בהם, כך אף משבאו הפירות לעולם יכול
כל אחד מהם לחזור בו, שאין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם,
וכיון שלא היו הפירות בעולם בשעה שעשה מעשה קנין ולא חל
קניינו, אין הוא חל לכשיבאו הפירות לעולם. אולם אמר רב נחמן,
אף שהקנין לא חל ויכול המוכר לחזור בו, מוהרי"א – מודה אני דא
שמיא ואכיל – שאם תפס הלוקח את הפירות קודם שחזר בו
המוכר ואכל אותם, לא מפסיקין מיניה – אין המוכר יכול להוציאם
ממנו, כיון שכל זמן שלא חזר בו אנו מחשיבים זאת כמחילה, ואף
שהיא מחילה בטעות, היא מועילה.
70 עתה מבארת הגמרא היכן מצינו שרב סובר שאדם מקנה דבר
71 שלא בא לעולם. אומרת הגמרא: אף רב סובר כן, דאמר רב הונא
72 אמר רב, האומר לחברו, שיהי זה שמיא לוקח – עומד לקנות,
73 לבשאתה – לאחר שאקנהה תהא קנינה לה במתנה מעכשיו, קנה
74 – זכה המקבל, וכשיקנה חלה את השדה יוכה בה מקבל המתנה,
75 ואף שבשעת ההקנאה לא היתה השדה ברשותו, ומוכח שיכול
76 אדם להקנות לחבירו דבר שלא בא לעולם.
77 ממשכה הגמרא ומבארת מנין שרבי חייא ורבי ינאי סוברים כן:
78 רבי ינאי סובר כרבי חייא, וכמו שיבואר במעשה שלפנינו ששניהם
79 סוברים כן, דרבי ינאי הוה ליה אריס – היה לו אריס שעבד
80 בשדה, דתנה מיתיה ליה – שהיה רגיל להביא לרבי ינאי, בנחמא
81 דפריי – סל של פירות כל מעלי שבתא – כל ערב שבת. והוא יומא
82 – באחד מימי שיש ננה ליה ולא אהא – נתאחר האריס ולא בא
83 בשעה שהיה רגיל לבוא בכל ערב שבת, וחשש רבי ינאי שיביא
84 האריס את הפירות בזמן שכבר לא יוכל לעשרם מפני השבת, ולכן
85 שקל עשר מפרי דביתיה עליוהו – נטל ועישר מפירות טבל שהיו
86 בביתו על הפירות שעתיד האריס להביא. לאחר שעשה כן נסתפק
87 אם נהג כראוי שעישר על פירות שעדיין לא באו לרשותו, וכדי
88 לברר את הדין אהא לקמיה דרבי חייא – בא לפני רבי חייא
89 לשואלו אם עשה כראוי. אמר ליה רבי חייא, שפיר עבדת – יפה
90 עשית, דתניא שהרי שנינו בברייתא, נאמר בפסוק בפרשת
91 מעשרות (דברים יד כג) 'למען תלמד ליראה את ה' אלהיך כל הימים',
92 ויש לדרוש שכל הימים אלו שבתות וימים טובים, שיש להזהר
93 שלא תתבטל בהם מצות עונג ושמחה מחמת שאין הפירות
94 מעושרים. ומבאר רבי חייא את כוונת הברייתא ושואל, למאי
95 הלבנתא – לאיזה ענין הוצרכה הברייתא לדרוש כן מהפסוק,
96 אילימא – אם תאמר שבא הכתוב לומר שאם אין לו בשבת אלא
97 פירות טבל, שהוא רשאי לעשויר ומיכל – להפריש מעשרותיהם
98 ולאוכלם, אם כן קשה, וכי איצטריך קרא למישרי – וכי יש צורך
99 בפסוק להתיר לעשר בשבת, והרי האיסור ששייך בהפרשת
100 מעשרות בשבת, אינו אלא בכך שמטלטל את הפירות בזמן שהוא
101 מפריש מהם מעשרות, וכיון שהם אסורים באכילה הרי הם
102 מוקצים באותה שעה, ועיקר איסור מלמול מוקצה אינו אלא
103 דרפנן, ואין צורך בפסוק כדי להתיר זאת.

במות דף צג עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום שני) רט

אשת איש (לעיל פה), או שאינו נאמן, כפי שבדרך כלל אין עד אחד
נאמן בדבר שבערוה, והיא נשאת בחזקת איסור לאחי בעלה.
וצדדי הספק הם, האם **מַעֲמָא דַּעַד אָחַד** נאמן להעיד שהבעל מת
ולתתיר איסור אשת איש, הוא משום דְּמִילְתָּא דַּעֲבִידָא לְאִיגְלוּיָא לֹא
מְשַׁקֵּר – שבדבר שעשוי להתברר אין אדם משקר בו, ולכן ודאי
לא ישקר העד לומר שמת הבעל, שהרי הוא חושש שיבא הבעל
לפניו ויתברר ששקר, וְהָכָא נָמִי – וגם כאן, בעדות שהבעל מת
זקוקה לייבום, לֹא מְשַׁקֵּר, ועד אחד נאמן. אִי דְלָמָא – או שנאמר,
מַעֲמָא דַּעֲבִידָא לְעַד אָחַד וְהַתִּיר אֶשְׁתּ אִשְׁתּ הוּא מְשַׁקֵּר דִּי־הִי –
האשה, דִּי־יָקָא וּמִינְכָּא – מדרךקת ומבררת היטב שמת בעלה
קודם שתנישא, שהרי אם תנישא ויתברר שבעלה חי, תאסר על
שניהם ויקנסוה בכל הקנסות שנאמרו לעיל (פה), ולכן התירה
להנשא, וְאִילוּ הָכָא, לגבי יבום, כִּיּוֹן דִּי־מִינֵי דְרַחֲמָא לִיה – לפעמים
היא אוהבת את היבם ורוצה להינשא לו, ולכן לֹא דִי־יָקָא וּמִינְכָּא
– לא תברר היטב שבעלה מת קודם שתנישא ליבם, ולכן לא סמכו
על עד אחד להתירה לו.
רב ששת פושט את הספק מתוך משנתו: **אָמַר לְהוּ רַב שְׁשֶׁת**,
תְּנִיתוּהּ – שנינו זאת במשנתנו, כלומר, ניתן ללמוד דין זה
ממשנתנו, שכך שנינו בה, אשה שהלכו בעלה ובנה למדינת הים,
וְאָמְרוּ לָהּ מַת בְּנָהּ וְאָחֵר בָּהּ מַת בְּעָלֶיהָ, ואת זקוקה לייבום,
וְנִתְּנִיבָתָהּ, וְאָחֵר בָּהּ אָמְרוּ לָהּ, חֲלוּף הִיוּ הַדְּבָרִים, שתחילה מת
הבעל ואחריה מת הבן, ונמצא שהיתה פטורה מיבום ואסורה על
אחי בעלה, תִּצָּא מְחִיבָם, וְהָיָה שְׁנוּלָה לָהּ מִמֶּנּוּ, ראשון ואחרון –
בין אם עיברתו אמו קודם שנודעה הטעות ובין אחר שנודעה, הרי
הוא מְסֻר, שהרי נולד מאיסור ערוה שיש בו כרת. ויש לברר, הִיכִי
דָּמִי – באיזה אופן עוסקת המשנה, מי העיד בתחילה ומי העיד
בסוף, אִילֵּיכָא – אם נאמר שהיו אלו תְּרֵי וְהִירֵי – שני עדים העידו
בתחילה שהיא זקוקה לייבום, ושני עדים העידו אחר כך שאינה
זקוקה, אם כן קשה, מַאי חֵזִית דְּסִמְכָת אָהֵנִי – מה ראית לסמוך על
האחרונים, לאוסרה על היבם, מְסֻר אָהֵנִי – על עדות הראשונים,
שהיתה זקוקה לייבום. וְעוֹד קָשָׁה, מדוע אמרה המשנה שהולך
מְסֻר, והרי כיון שיש שתי תחות עדים המכחישות זו את זו, רק
סִפְּק מְסֻר הוּא. וְכִי תִּימָא שהתנא במשנה לֹא דָק – לא דייק
בלשונו, וקרא לספק ממזר בשם ממזר, וְהָא דְרַחֲמֵי סִיפָא לגבי
אשה שאמרו לה שבעלה מת, ונישאה, והתברר לה שישא
שנישאה היה חי ורק אחר כך מת, שהולך הַרְאָשׁוֹן, שעיברתו בחי
בעלה, הרי הוא מְסֻר, וְהַתְּחִלָּה, שעיברתו לאחר מיתתו, אִינוּ
מְסֻר, שהרי באותה שעה לא היתה אשת איש, שְׁמַע מִינָּה דִּיקָא
קָתֵי – מוכח שדקדק התנא לבאר את דין כל אחד מהולדות, ואף
ברישא כוונתו שהוא ממזר ודאי, ולא יתכן שמדובר בתרי ותרי.
מסיים רב ששת: **אֵלָּא, לֹא שְׁמַע מִינָּה** – ודאי מוכח שהמשנה
עוסקת בַּחֵד – בעד אחד, שהעיד בתחילה שהיא זקוקה לייבום,
והתירה על פיו ליבם, ואחר כך העידו שנים שמת הבעל תחילה
והיא אסורה בייבום, וכיון שעדותם עדיפה מעד אחד מקבלים את
דבריהם ומוציאים אותה מן היבם, והולך ממנו ממזר. וְיֵשׁ לְדִיִּיק,
מַעֲמָא דַּאֲתוּ בִי תְּרֵי וְאֶבְחָשׁוּהָ – רק משום ששני עדים הכחישו את
הראשון אוסרים אותה על היבם, הָא לֹא הִכִּי – אך לולא זאת,
מִיָּחִיב – נאמן העד האחד לומר שהיא זקוקה ליבום, ומוכח
סוּסוּמִכִּים על כך שתברר היטב שמת בעלה, וכמו בכל אשת איש
המותרת להנשא על פי עד אחד.
הגמרא מביאה לשון אחרת שאחלה שעסק בה רב ששת: **וְאִיכָא
דְּאָמַר** – ויש שאמר, הָא לֹא תִיבְעִי לָךְ – שאלה זו שהובאה לעיל,
אין להסתפק בה, ובדאי העד נאמן להתירה ליבם, דְּאִפִּילוּ אִיתִי
נָמִי מְחִיבָנָא – שהרי אפילו האשה עצמה נאמנת לומר שמת
בעלה ולהתיר עצמה ליבם, דְּתִנֵּן (להלן קיד), הָאִשָּׁה שְׁאָמְרָה מַת
בְּעָלִי, ויש לו בנים, נאמנת, וְתִנְשָׂא לְמִי שֶׁתִּרְצֶה. וכן אם אמרה מַת
בְּעָלִי ואין לו בנים, תִּתִּיבָם. וכיון שאפילו האשה עצמה נאמנת
להתיר עצמה ליבם, ודאי עד אחד נאמן להתירה ליבם. וְכִי תִיבְעִי
לָךְ – והאופן שבו יש להסתפק, הוא כשעד אחד בא לְמִיָּשְׁרִי יָבְמָה

אֵלָּא לֹא – ודאי הברייתא עוסקת בכי הָא נְוִנָא – באופן זה,
שמוותר לתרום מדבר שלא בא לעולם ליצורך שבת. אָמַר לִיה רַבִּי
ינאי, וְהָא אָמְרִין בְּחִלָּמָא – והרי הקריאו לי בחלומי לביל שבת זה
פסוק שנאמר בו 'כָּנָה רִצְיוֹן' – קנה שבור, מַאי לֹא הִכִּי קָאמְרִי לִי
– האם לא היתה הכוונה לפסוק זה 'וְהָנָה כְּמַחֶת לָךְ עַל מְשַׁעֲנָתָהּ
הַקָּנָה הַרְצִיוֹן הָיָה עַל מְצָרִים אֲשֶׁר יִסְמָךְ אִישׁ עָלָיו וְכָא כִכְפּוֹ
וּנְקָבָה' (מלכים ב' יח כא), ורמזו לי שהיתר זה כקנה רצון הוא, שאין
לסמוך עליו. הסיבו רבי חיאי: לֹא – אין הכוונה לפסוק זה, אלא
הִכִּי קָאמְרִי לָךְ – פסוק זה התכוונה להראות לך, 'כָּנָה רִצְיוֹן לֹא
יִשְׁבּוֹר וּפְשָׁתָהּ כְּתוּבָה לֹא יִכְבְּנָה' (ישעיה מב ג), וסיום הפסוק הוא
'לְאֻמָּת יוֹצִיא מִשְׁפָּט', לרמזו לך שדיןך דין אמת הוא.
ממשיכה הגמרא ומבארת: ואף דעת רבי היא כן, דְּתִנְיָא, נאמר
בפסוק (דברים כג טז) 'לֹא תִסְגֵּר עֶבֶד אֶל אֲדֹנָיו, רַבִּי אֹמַר, כְּאִדָם
הַלֹּקֶחַ עֶבֶד עַל מִנְתָּ לְשַׁחֲרֹר הַכְּתוּב מִפְּרִי, שהזדירה התורה את
הלוקח שלא ישתעבד בו לאחר שיקנהו. והיכי דָּמִי – וכיצד עשה
הלוקח שבשעת הקנין יחול השחרור, אָמַר רַב נָחֻמִּין בְּרַיָּה, כְּגוֹן
כְּתִיב לִיה הַלֹּקֶחַ שֹׁטֵר לַעֲבֹד לִפְנֵי שְׁקֵנָא, בנוסח זה, לְכִשְׁאָקָהָךְ –
כשאקנה אותך הרי עָצְמְךָ קִנְיִי לָךְ מְעַכְשָׁי, ואף שבשעה שכתב
זאת לא היה העבד שייך לו, חל שחרורו, ומוכח שאדם מקנה דבר
שלא בא לעולם.
ואף דעת רבי מאיר היא כן, דְּתִנֵּן בברייתא שהובאה לעיל (צב),
הָאֹמַר לְאִשָּׁה הִרִי אֶת מְקוֹדָשְׁתָּ לִי לְאַחֵר שְׁאֲתִנְיָא או לְאַחֵר
שְׁתִּתְנִינִי, לְאַחֵר שְׁאֲתִתְחַרֵּר או לְאַחֵר שְׁתִּשְׁתַּחֲרֹרֵי, לְאַחֵר שְׁמִינִי
בְּעָלֶיהָ, לְאַחֵר שְׁתִּמּוֹת אֲחֻתֶיהָ או לְאַחֵר שְׁחֲלוּיָן לָךְ יָבְמִי, בכל אלו
אִינָּה מְקוֹדָשָׁתָהּ, משום שבשעת המעשה לא היו הקדושין יכולים
לחול, ואין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם. רַבִּי מַאִיר חוֹלֵק
וְאֹמַר, שבכל האופנים הללו האשה מְקוֹדָשָׁתָהּ, משום שאדם מקנה
דבר שלא בא לעולם.
ואף רבי אֵלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב סובר כן, דְּתִנְיָא לגבי דיני תרומה, שפירות
מחוברים פטורים מתרומה ולכן אין תורמים מהם ואין תורמים
עליהם, אך אם אמר אדם שפירות מחוברים אלו יהיו תרומה
לכשיתלשו, או שהפריש תרומה מפירות תלושים על פירות
מחוברים לכשיתלשו, דבריו קיימים. ומוסיפה הברייתא על כך,
יִתֵּר עַל בֶּן – דין מחודש יותר אָמַר רַבִּי אֵלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב, אִפִּילוּ אִם
אָמַר שְׁפִירוֹת עֲרֻנָּה זֵת הַתְּלוּשִׁים יְהִי תְּרֻמָּה עַל פִּירוֹת עֲרֻנָּה [זו]
הַמְּחוּבְּרִים שעדיין לא גדלו שליש גידולם, שאין בידו לחייבם
במעשר שהרי אפילו אם יתלשו עתה הם פטורים מתרומה, אִי
שאמר פִּירוֹת עֲרֻנָּה [זו] הַמְּחוּבְּרִים שעדיין לא גדלו שליש גידולם,
יהיו תרומה על פִּירוֹת [עֲרֻנָּה] זו הַתְּלוּשִׁין, ובשני אופנים אלו אמר
שתחול התרומה לְכִשְׁבִּיאוֹ שְׁלִישׁ וְיִתְּלָשׁוּ, ואכן אותם פירות הִבִּיאוּ
שְׁלִישׁ וְיִתְּלָשׁוּ, דְּבָרֵינוּ מְחִיבִין, וחלה תרומתם, ומוכח שאף שבשעה
שתרם לא היו הפירות ראויים לכך, אך מכל מקום כשיבואו לכלל
חיוב ויתלשו, תחול תרומתם.
ואף דעת רבי עקיבא היא כן, דְּתִנֵּן בנדרים (פה), והובאה משנה זו
לעיל (כ"ע), האומרת לבעלה קוֹנֵם שְׁאֵנִי עוֹשֶׂה לְפִיד, אִינוּ צָרִיךְ
לְהַפֵּר לָהּ, כיון שהיא משועבדת לעשות לו מלאכה. רַבִּי עֲקִיבָא
אֹמַר, יִפֵּר, מחשש שְׁמָא תַעֲדִיף עָלָיו במלאכתה יִתֵּר מִן הַרְאִיוּ לוֹ,
והעדיפה זו שייכת לה ויכולה היא לאוסרה עליו. ומוכח שסובר
רבי עקיבא שיכולה האשה להקדיש את מעשה ידיה העתידים
לבא, אף שעתה אינם בעולם.
שנינו במשנה (לעיל צב) את דין האשה שאמרו לה שמתו בעלה
ובנה, ועשתה מעשה ונישאה על פי דברים אלו, ואחר כך נודע
שהאומרים החליפו את סדר מיתתם, והתברר שנישאה בעבירה.
בסוגיא להלן יבואר כיצד נודע לה מתחילה סדר מיתתם, וכיצד
נודע לה אחר כך שסדר מיתתם הוחלף.
מביאה הגמרא ספק בדינים אלו, ומתוך התשובה יבוארו דברי
המשנה. מסתפקת הגמרא: בְּעוֹ מִיָּיָה בְּנִי הִישִׁיבָה מִרַב שְׁשֶׁת, עַד
אָחֵר בִּיקָבָה – עד המעיד על אשה שמת בעלה ללא בנים, מִהוּ –
האם היא מותרת ליבום על פיו, כשם שהאמינו לעד אחד להתיר

המשך ביאור למסכת יבמות ליום שני עמ' ב

1 לְעֵלְמָא – להתיר אשה שהיתה מוחזקת לנו כזקוקה ליבום, שמת
2 בעלה ללא בנים, והעד מעיד שמת האח הראוי לייבמה, או
3 שהעיד העד שמת בעלה תחילה ואחר כך מת בנה ואינה זקוקה
4 לייבום, וצדדי הספק הם כעין מה שהתבאר לעיל, בלשון
5 הראשונה, מַאי טַעְמָא דְּעֵד אֶחָד, שהוא נאמן להתיר אשת איש,
6 האם משום דְּמִילְתָּא דְּעֵבִידָא לְאִיגְלוּי לֹא מִשְׁקָר, וְהָכָא נְמִי, לגבי

7 התרת יבמה לשוק, לֹא מִשְׁקָר, שהרי עתיד הדבר להתברר אם
8 בשעה שמת הניח בנים או לא, והאמינוהו להתירה. או דְּלִמָּא,
9 טַעְמָא דְּעֵד אֶחָד שנאמן להתיר אשת איש הוא מִשּׁוּם דְּאִיהִי,
10 האשה, דְּיִיקָא וּמִינְסָבָא, ואילו הָא – אשה זו שהעד פוטרָה מייבום,
11 יתכן שלא דְּיִיקָא וּמִינְסָבָא, משום דְּמִיסְנָא הוּא